

dog forudsat at Overgangen til Statens Tjeneste medfører Nedgang i Arrestforvarernes samlede Indtægt.

Fra 16 af Landets Arrestforvarere har man derefter modtaget Andragender om Ydelse af en Godtgørelse som nævnt.

Naar der ved Erstatningsberegningen som anført tages Hensyn til de paagældende Arrestforvareres samlede Indtægter før og efter Statens Overtagelse af Arrestvæsenet, og man herved lægger til Grund det gennemsnitlige Fangebelæg i Aarene 1934—36, hvilke Aar ogsaa har været anvendt ved Beregningen af forskellige varierende Ydelser, der er taget i Betragtning ved Beregningen af det personlige Tillæg efter Tjenestemandslovens § 831, vil der for 7 af de nævnte 16 Arrestforvarere ikke blive Tale om nogen samlet Indtægtsnedgang som Følge af deres Overgang til Statens Tjeneste, medens der for de øvrige 9 Arrestforvarere fremkommer en Indtægtsnedgang paa i alt 8 239 Kr., varierende fra 94 Kr. til 2 000 Kr.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt og i bekræftende Fald i hvilket Omfang der herefter bør ydes de paagældende Godtgørelse, bemærkes:

Justitsministeriet maa være enig med det nævnte Udvalg i, at der under den før 1. April 1938 gældende Ordning faktisk har været en Adgang for adskillige Arrestforvarere til gennem Forplejningspengene at opnaa en Nettoindtægt, og under Hensyn til, at der ved Gennemførelsen af Statens Overtagelse af Arrestvæsenet i Tjenestemandslovens § 821 er fastsat Bestemmelser, der tjener til at sikre de til Statens Tjeneste overgaaede Tjenestemænd mod Indtægtsnedgang som Følge af Overgangen, kan Justitsministeriet derhos tiltræde det af Udvalget fremsatte Synspunkt, at en Billighedsbetragtning kan føre til, at der ydes Arrestforvarere, der som Følge af den gennemførte Nedsættelse af Forplejningspengene har lidt en Indtægtsnedgang, en passende Godtgørelse, og man kan derfor anbefale, at en saadan tillægges de ovennævnte 9 Arrestforvarere, for hvis Vedkommende Nedsættelsen har bevirket en ikke uvæsentlig Nedgang i deres samlede Indtægter.

Justitsministeriet maa imidlertid anse det for betænkeligt at tillægge de paagældende Arrestforvarere en stedsevarende aarlig Godtgørelse bl. a. af Hensyn til, at der, selv om Arrestvæsenet ikke var overgaaet til Staten, kunde være fremkommet en Nedgang i Belægningen, som kunde have bevirket en Indtægtsnedgang for Arrestforvareren.

Man maa derfor anse en Ordning, hvorefter Ydelsen af en aarlig Godtgørelse tidsbegrænses, for ønskelig. Man vil derhos finde det hensigtsmæssigt, at den aarlige Godtgørelse efter i et Par Aar at have været ydet med det fulde aarlige Beløb efterhaanden nedsættes og til sidst helt ophører. Efter at Sagen paa ny har været forelagt for det nævnte Udvalg, skal man i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal foreslaa, at Godtgørelsen for indeværende Aar og de to følgende Finansaar ydes Arrestforvarerne med de oprindeligt angivne aarlige Beløb, for Finansaaret 1941—42 med 90 pCt. af disse Beløb, for Finansaaret 1942—43 med 80 pCt. af Beløbene og saa fremdeles (10 pCt. lavere hvert Aar). Udbetalingen vil herefter ophøre efter i alt 12 Aar.

Efter foranstaaende vil Godtgørelsen i hvert af Finansaarene 1938—39 og 1939—40 udgøre ca. 8 300 Kr.

Under Henvisning til foranstaaende skal man, idet bemærkes, at Finansministeriet intet har haft mod Forslaget at erindre, udbede sig en Udtalelse om, hvorvidt det ærede Udvalg maatte kunne give sin Tilslutning til det foranstaaende Forslag, saaledes at Erstatningsydelsen for Finansaaret 1938—39 afholdes paa forventet Efterbevilling paa Lov om Tillægsbevilling.

For saa vidt det ærede Udvalg ikke har noget mod Forslaget at erindre, skal man derhos anmode om, at der ved 3die Behandling i Folketinget af Forslag til Finanslov for Finansaaret 1939—40 stilles følgende Ændringsforslag:

Til § 19 IV. C. e. Særlige Ydelser.

Beløbet forhøjes med..... 8 300 Kr.

STEINCKE.